

"פרס היה צריך

להציע לפרוש מתפקידו!"

של הפלסטינים! אבל זה באמת מצחיק. אטור לי להיפגש איתו כ- ארבע עיניים, אבל אם יש 100 איש מסביבנו — זה מותר. מצחיק:

● הנשמות הטובות מל- עיונות שהקצנת שמאלה מר- אז קיבלת בעיטה ממיסלג- תך.

אין כל שינוי בעמדות שלי...
● בכל זאת...

עכשיו ברור שאני יותר חופשי. כשאתה בתוך מחנה — אתה צריך לחתור לתוך קונסנזוס. החופש הזה שיש לי פתאום — זה בהחלט נכס. אני משמיע דברים, בחודשים הר- אחרונים, בצורה יותר קולעת, חרי- פה. כחברה ממשה, או כחבר-סי- עה בכנסת, שמעתי עצמי אומר יר- תר מדי פעמים: "מצד אחד... מצד שני... מאידך..."

עכשיו גם המצב שונה. דברים שהיו פעם היפותטיים, הם כיום אקטואליים. בפעם הראשונה מזה שנים הל מהפך:

במשך שנים נאמר: "אני רואה כך/גוריון / גולדה / אחרים מוכן להיפגש עם הערבים בכל אי נידת, תחת כל עץ רענן..." פתאום הם מוכנים לפגוש אותנו, ואילו אנחנו לא מוכנים להיפגש עם חוסיין בור- עידה הבינלאומית, ואילו עם הפי- לסטנים בכלל לא!

● אתה עוקב מכאן אחר הנעשה במפלגת העבודה? דה?

כן, אני בקשר אם אהרל'ה הראל וחברים אחרים במפלגה. כולם מר- רברים בייאוש. זוהי מפלגה שירדה מנכסיה. כעצם לא נחלנו תבוסה בבחיי

אבא אבן (מתלבש לצילום בטלוויזיה)

גם בעידן מקארתי לא היו מעוים באמריקה לחוקק חוק נגד מיפושם עם אש"ף"

מיני נפגשת כאן עם נביל שעת'?

היו מאמצים שניפגש, אבל החי- לטתי שחוק הוא חוק. אני כל-כך מסתייג מהחוק הזה: אין כמוהו בעידן התחיקה העול- מית. הייתי פה (באמריקה) בעידן מקי-ארתי. הוא לא היה מעז לחוקק חוק כמו החוק נגד המיפוש עם אש"ף?

זה מצחיק. אז אני עוקב אחרי נביל שעת', והוא עוקב כאן אחריי. מישהו אמר לו: "אתה האבא אבן

התחלנו להסריט לפני חודש ב- ארץ, המשכנו בלונדון, כעת אנחנו פה. נבקר גם במצרים, מפני שהתי- חייבתי לפני המפקים על מה ש- קוראים "אובייקטיביות". לא חתמ- תי על חוזה לעשות סרט של הקרן הקיימת לישראל.

קיימת כאן התלהבות גדולה של היהודים למיפעל הזה. יש פה "תס- ביך הדימוי": לא כל-כך איכפת לי המצב בארץ, אלא איך אנחנו נר- אים, הדימוי שלנו...

● אתה נשמע נלהב.

זה מאוד מרתק אותי, לעסוק בסידרה הזאת. לעומת ההתרוצצות במינון הכנסת על "מיהו יהודי"... מה מרגש אותי יותר מכל? הר- לונטיות. למשל, אנחנו מנציחים את הוויכוח באו"ם ב-1947 על הק- מת המדינה היהודית. איך הגענו לפריצת-דרך בנושא? עליירי מתן הבטחה שנתפשר על שטחים, ולא נרחיב את הריבונות, שנתחלק עם הפלסטינים.

בתחילה התחייבו לכך רודר כך גוריון, משה שרת, חיים וייצמן. אהריכך אני.

אילו היינו אומרים או שנתרחב — התמיכה בנו, אני מבטיח לך, היתה שואפת לאפס.

מה שהשפיע עוד אז — זה מענ' יין — היה שיתוף-הפעולה האמ- ריקאי-סובייטי. ראי איך שהגלגל ההיסטורי חוזר!

דינג (סוף שמח) בסוף 1988 (הת- קופה שבה לא נבחר אבן לכנסת 12)...

"למילה סגן יש מין מיתרות...!"

יש מאמר בניו-יורק מאנאזין, "סיפר לי אבן בנאווה, שם כותבים שאני מתאים יותר להיות ראש-משלה מיצחק שמיר, ואם לא אני — אז לפחות ביבי נתניהו!"

● אי-רופו ביבי — הוראתו לבטל ארוחת-ערב לכבודך פגעה בך?

את יודעת, המילה "סגן" היא מילה מאטאלית. יש בכך מין מיותרות. עובדה היא שרוב שרי-החוץ הסתדרו בלעדי זאת! ● מדוע? היו לפניו רוני מילוא, יהודה כן-מאיר. כן, אבל מי זוכר? משה ארנס התבטא באוזני מקורביי שזה היה מיותר.

המעשה של ביבי הזכיר שאולי איננו רפובליקה של בנות, אלא רפובליקה של קליפות-בנות: כל הזמן מחליקים אצלנו על קליפות-בנות... ● אמרת גם לביבי את דעתך?

לא דיברתי עם ביבי מאז הארוחה המפורסמת. לא. לא. שמעתי שהוא די נבון מזה, שקיבל עלי-כך עיתונות כל-כך שלילית.

שני האירועים — ההצעה למנות את (נתן) שצ'ורנסקי והעניין איתי — הודמנו בשבוע אחד. השגריר אירגן את זה. אני מוזמן לכל-כך הרבה ארוחות!

תאיר לעצמך, השגריר היה צריך לטלמן לכל המוזמנים המבובדים ולומר להם: "בקשר לארוחה שהוזמנת אליה, בב- קשה אל תבוא..."

בכלל, שמעתי שלסגן-שר אין סמכות לתת הוראה כזאת — רק למנכ"ל.

בעצם, גם השגריר יכול היה להודיע שמאוחר מדי, שה- הזמנות נשלחו... ● מה איכפת לך יום לפני-כן נפגשתי עם שר-החוץ ההולנדי. זה מצחיק!

מנהטן קל יותר לכוון...

מה השתנה הסדר הזה עבור אבא אבן? שאת הסדר השתא יחגוג בניו-יורק. לפני שנה, כיהן עדיין כדובר מיספר 1 בכנסת, וחגג את הסדר חברת גיסו, הנשיא חיים הרצוג והמישפחה בישראל. כעת הוא עסוק כולו בכתיבה, בהפקת סידרת-טלוויזיה, בנגישות. הוא ממוקם כבר כמה חודשים (עם הפסקות) ב" מלון נחמד בשדרת-מדיסון, שמש ירה לעבר מטרות במיפ- לגת-העבודה, כמו: שימעון פרס, יצחק רבין, יצחק נבון, גד יעקובי, משה שחל, מוטה גור. לעבר בנימיני ("ביבי") נתניהו, שמנע בשעתו ארוחת-ערב לכבודו בהאג. "שלא לציטוט" היה אבן במיטבו: מושחז, חריף, שנון, מלא הזמור. במשך רוב השנים, התגלגלתי מצחוק. גם אחרי הסינון, נותרו לציטוט ביטויים חריפים ביותר. ממנהטן, ניו-יורק, קל יותר לכוון. הפמיליאריות, האופ- יינית כל-כך לישראל, והחשבונות נוסח "כולם מכירים את כולם" / "אני חייב לו" / "עלול מחר לפגוש בו" — מתרחקים אלפי מיליון ומילימטרים. לקראת סוף השיחה עידכנתי את אבן היכן קורים מה, ומי מגיע ומתי. אבן החזיר לי בכרטיול עסיסית תוצרת-הארץ.

● אי-רופו הנושא הפלס-